

TURINYS

Prologas

8

PIRMA DALIS

Gegužė. Prieš keturis mėnesius

11

ANTRA DALIS

Birželis. Prieš tris mėnesius

89

TREČIA DALIS

Liepa. Prieš du mėnesius

125

KETVIRTA DALIS

Rugpjūtis. Po mėnesio

185

Rašytojos žodis ir padėka

316

1 SKYRIUS

Ket

Pirmąją gegužės savaitę surengėme vakarėlį. Ne patį didžiausią. Be akrobatų, kabančių nuo svetainės sijų. Nesamėme patarnautojų ir nestatėme palapinių. Vakarėlis buvo santūrus, jo metu rinkome aukas vietiniams scenos menininkams, o kartu ir atsisveikinome su skraiduoliais.

Aš juos taip vadinau – skraiduoliais. Kiekvieną vasarą it migruojantys paukščiai mūsų bendruomenės nariai išlėkdavo į pietus, kur, tapę turistais, tepdavosi apsauginiu saulės kremu išskirtiniuose kruiziniuose laivuose ar privačiose salose. Beliko mėnuo, ir jos paliks mane – šis būrelis aplink mane susispietusių moterų, kurios taip rūpinosi vaikais ir kultūrinėmis patirtimis, kad negalėjo iškęsti „dar vienos šalotos vasaros“ Atertone.

– Kai pati turėsi vaikų, suprasi, – kadaisė sukuždėjo Perla, it metronomas baksnodama man per petį. – Visas gyvenimas ima suktis apie juos, o jie nori dėvėti maudymosi kostiumėlius kaip visi normalūs vaikai.

Kai pati turėsi vaikų. Kaip žiauru taip sakyti moteriai, turinčiai bėdų dėl vaisingumo. Be to, tai buvo absoliuti nesąmonė. Nė vienas vaikas Atertone nenorėjo būti normalus. Atertono vaikai norėjo „Instagramė“ dalytis vaizdo klipais, kuriuose

jie šokinėtų iš jachtų populiariose vietose, tokiose kaip Graikijos salos. Mūsų šildomi baseinai ir niūri San Fransisko vėsa nedarė įspūdžio jų klasiokams, išlipantiems iš sedanų su vairuotojais ir rudenį grįžtantiems į privačią Menlo mokyklą.

Nusišypsojau Perlai svarstydamą, ar ji žino, kad septyniolikmetis jos sūnus dulkina mūsų kambarinę.

– Žinau, – atsakiau jai. – Kai turėsime vaikų, galbūt prisijungsimė prie jų.

Mudu su Viljamu „kėsimė“ vėsią vasarą su šildomomis plytelių grindimis, viduje ir lauke įrengtomis pirtimis, šilto vandens kubilais ir šešiais židiniais. Niūrias dienas prasi-skaidrinsimė išvykomis į Beverli Hilsą ir savaitgaliais nuosavuose namuose Havajuose. Ir, jei atvirai, visai smagu kurį laiką pailsėti nuo savo draugių ir nuo jų niekur nesitraukiančių vaikų palydos.

– Sakau tau, – nutęsė Džoana, ilgesingai nulydėdama žvilgsniu praeinantį padavėją. – Dabar žadame įsigyti namą Puerto Rike. Su keturių procentų mokesčiais. Pagalvok, kiek sutaupysimė.

– O tu buvai Puerto Rike? – paklausiau aš, stebėdama savo vyrą, žengiantį holu, palenkusį galvą prie greta einančio senyvo vyriškio. – Kaip salai, vaizdai nekokie. Jei jau kelčiausi taip toli, norėčiau paplūdimio su geru vaizdu.

Ji patraukė pečiais:

– Už mokesčius, sutaupytus per vienerius metus, galėtumė įsigyti salą. Tada galima apsiprasti ir su antrarūšiu vaizdu. Be to, pagalvok apie kultūrinį poveikį Stiviui ir Džeinei. Jie galėtų išmokti kalbos. Bendrauti su vietiniais. Pamatytų, kaip gyvena nepasiturinčios šeimos.

Džeinė šešioliktojo gimtadienio proga gavo krūtų didinimo operaciją. Kai mačiau ją pastarąją kartą, ji skendo tarp krūvos pirkinių maišelių, prisispaudusi telefoną prie ausies ir sėdosi į sportinio automobilio keleivio vietą. Apie Stivį

nieko negirdėjau daugiau nei metus, tačiau teko girdėti apie jo išmetimą iš Menlo ir gaudus apie prašmatnų reabilitacijos centrą narkomanams, kurį Džoana reklamavo kaip studijas užsienyje.

– Pamiršk Puerto Riką, – įsikišo Melorė, ir į plaukus jai įsivėlė vienas deimantinis sietyno pavidalo auskaras. – Kabe parduodamas visai greta mūsų esantis namas. Kuriai nors iš jūsų būtina jį įsigyti, – jos smakras pasisuko mano pusėn ir ji kilstelėjo subtilų, tamsų antakį. – Ket? Nagi. Juk galėtumėte vasarai kur nors išvažiuoti.

Tarp moterų kilo pritiriamas murmesys, ir aš nusijuokiau, atsargiai ištiesdama ranką ir išnarpliudama jos auskarą:

– Nieko nebus. Man patinka mano balta kaip sūris oda. Be to, Viljamas nė savaitei negali palikti biuro, ką jau kalbėti apie tris mėnesius.

Kelė užmetė ranką man ant kaklo:

– Mielosios, visai pamiršote. Ket yra eskimų kraujo. Be to, negi gali ją kaltinti? Viljamas neleis jai sušalti.

Kalba pasisuko apie mano vyrą: jos patyliukais kritikavo jo darbo etiką, bet vaitojo dėl jo išvaizdumo.

Padėjau galvą Kelei ant peties ir atsidusau.

– Žinai, pasiilgsiu tik tavęs vienos, – sukuždėjau, ir tai buvo tiesa. Kelė – nors ir turėjo du vaikus pagal visus Atertono reikalavimus – buvo vienintelė, kuri pademonstravo jautrumą dėl mano bėdų dėl vaisingumo. Be to, ji buvo vienintelė žmona, kuri sutiko mane Atertone, apsieidama be snobiško vertinimo. O tokio gerumo aš nepamiršau.

– Lažinuosi, kad taip sakai visoms merginoms, – ryškiai raudonų lūpų kampučiu burbtelėjo ji.

Aš šyptelėjau ir atsitiesiau, abejingai dalyvaudama pokalbyje ir stebėdama vakarėlį. Čia susirinko standartinis pažįstamų veidų rinkinys, pritaistas prie spindinčių suknelių, tarp kurių maišėsi ir derančios vyrų smokingų spalvos. Nors ir nebuvo asmeniškai pažįstama su kiekvienu svečiu,

miestelis buvo nedidelis, ir jo moterys susikūrė išskirtinį ratelį, susitelkusį ties Menlo užmiesčio klubu* su keliomis jo atšakomis.

Padavėjas pasilenkė paduoti gėrimo, ir pamačiau, kaip ant tamsių medinių grindų nukrito servetėlė su monograma. Atsiprašiusi pašnekovių, patraukiau link nukritusios servetėlės, pakeliui įvertindama, ar nieko netrūksta. Ikrų stalas – apkrautas. Orkestras jau buvo įpusėjęs programą – švelnus bliuzas puikiai derėjo su šampano taurių skimbčiojimu ir juoku. Apsidžiaugiau pamačiusi, kad didžiajame kambaryje nėra per daug žmonių: svečiai mūsų namuose ir lauke pasiskirstė tolygiai.

– Ket! – Prie manęs priėjo ori vyresnio amžiaus moteris, auksine suknele šluodama grindis, ir, ištiesusi abi rankas, smarkiai suėmė mano pečius. – Taip ir neturėjau progos padėkoti už auką mūsų naujajai reabilitacijos klinikai.

Šyptelėjau Madlenai Šarp – vienai dosniausių šio vakaro renginio aukotojų ir Niujorko labdaros, skirtos narkomanams, pirmininkei.

– Perduosiu padėką Viljamui. Tai jo darbas, o ne mano.

– Ak! – nutildė ji mane. – Visi mes žinome, kas iš tiesų vadovauja piniginiams reikalams. Vyrų nežinotų, kur jų batai, jei nebūtume šalia ir neparodytume į pėdas.

Nusijuokiau, nors vaizdinys nė kiek neatitiko mano nuovokaus vyro, kuris yra vykdeš slaptas operacijas Afganistane, vadovavo savo įmonei su žvėrišku pajėgumu ir vien iš principo išėitų basas, užuot klausėsis kieno nors nurodinėjimų apie avalynę. Tačiau dėl piniginių reikalų ji neklydo. Apie savo šešiaženklę auką Viljamas *nieko* nežinojo. Nors kažkada mano vyras turėjo kur nukreipti dėmesį, į mūsų pinigus – ir kaip aš juos leidžiu – nesigilindavo.

* Užmiesčio klubas (angl. *Country club*) – privatus prestižinis klubas, siūlantis tam tikras laisvalaikio pramogas, kurio narystė prieinama tik turtingiems ar išskirtinį statusą turintiems asmenims.

– Turėsi apsilankyti klinikoje, kai ją pastatysime, – paragina ji. – Keliausime ten vasarai, rudenį jau bus baigta!

Dar viena paukštė, tik ji skris į rytus. Akimirka mane užplūdo priešvasarinis liūdesys, nes, prašmatniajam miesteliui ištuštėjus, pasijusdavome truputį vieniši. Tačiau iš karto priminiau sau privalumus. Tyla ir ramybė. Laikas, skirtas tik man ir Viljamui, kurį skirsime savo santuokai ir jausmams stiprinti. Su kiekviena vasara tapdavome vis stipresni. Artimesni.

„Esame komanda, – kadaisė pasakė jis man. – O vasara – mūsų sezonas.“

– Galbūt ir pavyks atvykti į atidarymą.

– Būtinai, be jokių kalbų. O dabar man reikia susirasti savo vyrą. – Madlena pasilenkė, palikdama man ant skruosto vaikiškos pudros švelnumo bučinį. Nusišypsojau, apsikabinau ją, o tada nulydėjau akimis.

– Gal pyragėlių su krabais, ponია Vintorp?

Atsisukau į dešinę ir linktelėjau padavėjui, pasiimdama nuo sidabrinio padėklo miniatiūrinį šedevrą ir įsidėdama jį į burną. Burnoje perkandau minkštus krabų sluoksnius ir traپیą tešlą, pajausdama, kaip puikiai tarp skonių įsipina itin čia derantis žaliųjų citrinų padažas, ir pastebėjau porą, praeinančią pro rytinio balkono arką.

Iš pirmo žvilgsnio jie nekrito į akis. Patraukli šviesiaplaukė, priderinta prie plinkančio ir kresno vyro. Tarp keturiasdešimties ir penkiasdešimties metų, nors blondinė ir labai stengėsi paslėpti paskutiniąją dešimtį. Tačiau stebint juos, besimaišančius minioje, ėmė lįsti nedidelės detalės. Jos suknelė: masinės gamybos, tokią, rimtai pasistengusi, ryžtinga moteris galėjo įsigyti su nuolaida. Jo pigus laikrodis, gumelės, kyšančios iš po smokingo rankovių, kuris greičiausiai nuomotas. Žvilgsniu grįžau prie jos, stebėjau, kaip ji sukiojasi mano vakarėlyje, kaip akimis skenuoja kambarį, o vyras klusniai velkasi iš paskos.

Ėmiau judėti tarp žmonių, nepaleisdama jos iš akių, ir mintyse žymėdamasi svečius, kuriuos kviečiau. Visi, esantys išskirtiniame sąrašė, buvo gerai žinomi Vintorpų fondo aukotojai arba tarybos nariai. Stabtelėjau prie vieno iš liokajų ir subtiliai linktelėjau poros link, kuri sustojo pasigrožėti mūsų Pikaso paveikslu:

– Franklinai, kas ta pora prie laiptų? Ta moteris mėlyna suknele?

Jis linktelėjo maloniai šypsodamasis, akimis nė nekryptelėdamas į tą pusę, – nepriekaištingas profesionalumas.

– Tai Metju ir Nina Raideriai, ponია Vintorp.

Mano žvilgsnis užaštrėjo:

– Sąrašė jų nebuvo.

– Kiek suprantu, jie – jūsų vyro svečiai.

Na, čia tai įdomu. Šyptelėjau su dėkingumu:

– Puiku. Dėkoju už informaciją.

– Nėra už ką, ponია Vintorp. Malonu jums padėti. Gal norėtumėte taurės šampano? O gal ko nors iš rūsio?

– Ne, – atsitraukiau nekantraudama susirasti Viljamą.

– Ponas Vintorpas yra verandoje.

Stabtelėjau ir pažvelgiau jam į akis:

– Dėkoju, Franklinai.

Pasistengiau įsidėmėti, kad reikės nepagailėti jam arbatpinių.

Žengiau jau antrą žingsnį verandoje, kai mano juosmenį apšivijo ranka, trūktelėdama atgal. Atsisukau ir sutirpau Viljamo pašonėje.

– Labas, – švelniai ištarė jis ir, nužvelgęs mane, nejučia šyptelėjo.

Pribloškiamai gražus. Štai kaip pirmą kartą jį apibūdino mano mama, ir tas įvardijimas buvo gana tikslus. Kurį laiką žiūrėjau į jį per atstumą, tyrinėdama tvirtai sudėtus bruožus, o tada prisispaudžiau lūpomis, su malonumu pajusdama, kaip godžiai jo ranka prisitraukia mano apnuogintos nugaros apačią.

– Tylusis aukcionas einasi puikiai, – jis linktelėjo balkono pusėn, kur ant ilgo stiklinio stalo buvo išdėliota dvylika skirtingų daiktų. Kol žiūrėjau, moteris karoliukais puošta suknele ir stambiu smaragdo žiedu pasilenkė parkerio. Visą pereitą mėnesį rinkau daiktus aukcionui, tarp kurių buvo ir savaitgalis Aliaskos SPA centre, ir Menlo užmiesčio klubo stojamasis mokestis.

– Franklinas sakė, kad į svečių sąrašą įtraukei dar vieną porą, – perbraukiau pirštais jo trumpus tamsius plaukus, tada meiliai trūktelėjau tankų kuokštą.

Jis linktelėjo:

– Naują savo darbuotoją. Daktarę Raider ir jos vyrą.

Pasirodžiau neįtikėtinai seksistiška, nes maniau, kad tas naujas darbuotojas yra vyras. Pamenu, kaip užsiminė apie naują žmogų, kuris užims komandos motyvatoriaus pareigas. Vakarieniavome, ir aš buvau tokia susitelkusi į keistą pašteto poskonį, kad beveik nesiklausiau jo entuziastingo svaičiojimo apie naują darbuotoją, pasamdytą išspręsti Vintorpo technologijų moralės problemų.

Pinigai būtų išsprendę moralės problemas. Komanda ketverius metus kūrė naują medicinos prietaisą, galintį pakeisti širdies stimuliatorių: jis praeitų pro metalo detektorius ir daugiau nei per pusę sumažintų alergines reakcijas, infekcijas ir operacijų komplikacijas. Komandos pelno dalijimosi ir premijų planas buvo susietas su sėkmingu gaminio paleidimu į rinką, o pastarasis vėlavo jau pusantrų metų. Visi buvo pavargę ir suirzę. Pereitą mėnesį netekome savo geriausio laboranto, o tarp darbuotojų įsigalėjo nesantarvė.

Viljamas buvo *über* protingas, ryžtingas ir žavingas. Taip pat žiaurus darboholikas, labiau vertinantis pinigus, o ne darbuotojus, ir be jokių išlygų reikalaujantis tobulumo. Vadovavimas komandai niekad nebuvo stiprioji jo pusė, tad aš baiminausi, kad „Vintorpų technologijoms“ netrukus gresia sukilimas.

– O štai ir ji. Nina, – šiltai ištarė jis ir nusišypsojo taip, kad niekad nebūtum pasakęs, jog jis galėtų versti komandą dirbti per Kalėdas ir atšaukti premijas dėl nepavykusios Maisto ir vaistų administracijos atestacijos. – Čia mano žmona Ketrina.

– Ket, – ištariau aš, tiesdama ranką. Ji spustelėjo ranką taip, kad būtų galėjusi sutraiškyti kiaušinį, o aš stengiausi nekrūptelėti.

– Metas Raideris, – vyras šypsodamasis paspaudė man ranką. – Turite nuostabius namus. Jei prireiktų, šis pastatas atlaikytų ir žemės drebėjimą.

– Tikiuosi, neprireiks, – nusijuokiau aš, bet atkreipiau dėmesį, kaip savininkiškai jos ranka įsikibo jo parankės. Juokingas veiksmas, ypač turint omeny, kad mano vyras buvo visokeriopai pranašesnis: – Dėkoju, kad atvykote. Šis vakarėlis surengtas kilniu tikslu.

– Jis skirtas Scenos menų centrui, tiesa? – pasiteiravo vyras, smarkiai suraukdamas šviesius antakius. Ant dešiniojo jo smokingo atlapo buvo matyti blyškiai auksinė dėmė. Šardonė? Tekila?

Dirstelėjau į Viljamo marškinius ir nenustebau pamačiusi, kad jie nepriekaištingi – mano vyras pasiruošęs tiek vakarėliui, tiek fotografuoti.

– Teisingai. Ar Atertonas jums gerai pažįstamas? Tas Centras įsikūręs Midlfildo kelyje.

– Šiuo metu su juo pažindinamės. Tiesą sakant, įsigijome namą prie pat jūsų, – įikišo moteris su nenatūraliai balta šypsena.

Aš sustingau, nustebinta tokio atsakymo:

– Norite pasakyti, *prie pat* mūsų? Senąjį Beikerių namą?

Namas buvo pernelyg gražus pavadinimas. Tai buvo šio rajono griuvena, kurio šeiminkams buvo atimtos nuosavybės teisės ir kurie penkerius metus buvo tąsomas po teismus. Jei kas nors būtų jį pardavinėjęs, ketinau jį su viskuo nugriauti ir pratęsti baseiną bei sodą.

– Aha, – daktarė Nina Raider išsišiepė dar plačiau. – Metas turi ryšių banke. Jis dirba su nekilnojamojo turto statyba.

– Griovimu, – pataisė ją vyras ir susikuklinęs šyptelėjo taip, kad akių kampučiuose susimetė raukšlės. Iš karto pajutau jam simpatiją.

– Tai jūs tą namą griausite?

– O, ne, – ji staigiai papurtė galvą. – Negalime sau leisti statybų, tik jau ne pagal tokios kaimynystės standartus. Atsinaujinsime, o tada sugalvosime, ką daryti.

Neapsimoka nė dolerio kišti į tą kriošeną. Ją reikia sulyginti su žeme, praplėsti baseiną ir išlieti naujus pamatus. Aš šyptelėjau:

– Na, jei kada staiga prireiktų grynųjų, perpirktume jį iš jūsų. Jau kelerius metus nužiūrėju tą sklypą. Mielai paįlginčiau baseiną iki pat krašto, nuo kurio atsiveria puikus vaizdas.

– Dėkoju už pasiūlymą, – atsakė jis, perbraukdamas ranka retėjančius viršugalvio plaukus. – Tačiau mes su Nina nusprendėme apsigyventi tame name, ypač kai Atertonas taip arti jos naujojo darbo.

– Negaliu apsaakyti, kaip džiaugiuosi, prisijungusi prie „Vintorpų technologijų“ komandos, – ji pažvelgė į Viljamą, ir pro mano akis neprasprūdo susižavėjimas jos žvilgsnyje. Kai ką jis traukdavo savo žavesiu ir išvaizda, kai ką – dolerio ženklais, vis didėjančiais prie jo pavardės.

– O kokios tiksliai tavo pareigos? – Aš dirstelėjau į Viljamą, mėgindama prisiminti, ką jis samdė. Kažkoks keistas pavadinimas.

– Esu motyvacijos vadovė, – atsakė Nina.

– Tokių pareigų dar nesu girdėjusi, – kalbėjau ramiu tonu, nenorėdama sušiaušti jos kailiuko. – Ar čia iš asmeninio ugdomojo lavinimo srities?

Jos lūpos susiaurėjo – beveik nepastebimas judesys, sutraukęs odą aplink burną.

– Ne visai iš ugdomojo lavinimo. Rūpinsiuosi, kad komanda nepritrūktų energijos ir motyvacijos. Dirbsiu su jais, padėdama pasiekti užsibrėžtų tikslų, įveikti kliūtis ir pašalinti darbovietės problemas, kurios gali pakenkti našumui. Neįtikėtina, kaip nedideli pokyčiai ir žingsniai žmogaus gyvenime gali atnešti didelių rezultatų.

– Daktarė Raider atėjo su didžiausiomis rekomendacijomis iš „Plimuto industrijos“. Pasisekė, kad paveržėme ją, – Viljamas kilstelėjo gėrimą daktarės link ir gurkstelėjo.

– O, kad būtumėte matę jos išėitinę kompensaciją! – nuširdžiai pridūrė jos vyras, pasukdamas galvą į pro šalį ant padėklo keliaujančius krabų pyragėlius. – Atleiskite, – greitai ištarė jis ir leidosi paskui padavėją, palikdamas mus vienus su jo žmona.

Išėitinė kompensacija? Negi egzistavo ir tokie dalykai? Stebėjau, kaip Metas braunasi per žmones, šaukdamas krabus nešančiam padavėjui.

– Kokios srities daktarė esi?

– Psichinės sveikatos ir psichologinių studijų. Turiu akademinį daktaro laipsnį – nesu medikė, – savo titulą ji palydėjo gūžtelėjimu, vos nešliūkstelėdama vyno ant balto avikailio – XX a. penktojo dešimtmečio kilimo, kurį įsigijome Naujojoje Zelandijoje.

– Na, šaunu, kad prisijungei prie komandos, – šyptelėjau aš, ir jos akys susiaurėjo.

– Ar tu irgi dirbi įmonėje, Ket? – Ji pasižiūrėjo į Viljamą. – Maniau, kad būni namuose ir rūpiniesi, e... fondu? Juk taip jis vadinasi?

Aš nusijuokiau, ir, jei ji dar kartą taip pasižiūrės į mano vyrą, suvarysiu jai krabo pyragėlio šakutę tiesiai į jungo veną.

– Tavo tiesa, – suglumusi atsakiau aš. – Įmonėje nedirbu. Tačiau man priklauso pusė privilegijuotų „Vintorpų technologijų“ akcijų, visai kaip ir Viljamui. Tad įmonės sėkmė ir jos darbuotojai man labai rūpi. – *Tokie darbuotojai, kaip tu.*

Su apgailestavimu suraukiau antakius: – Viljamai, atrodo, kad Dekeiteriai jau išeina. Pažadėjau jiems tave pristatyti. Nieko prieš, jei trumpam tave pagrobsiu? – Atsisukau į Niną, nelaukdama Viljamo atsakymo. – Buvo labai malonu susipažinti su tavimi ir Metu. Linkiu kuo didžiausios sėkmės dėl kaimyninio namo.

– Pasimatysime pirmadienį, – įsiterpė Viljamas ir atsisveikindamas kilstelėjo taurę. – Perduok savo vyrui, kad buvo malonu susipažinti.

Jos žvilgsnis persimetė nuo Viljamo į mane, ir kone mačiau, kaip už jos mėlynų akių ima suktis smagračiai. Ji žengtelėjo atgal ir staigiai linktelėjo:

– Dar kartą dėkoju, kad mus pakvietėte.

Nueinant savininkiškai pakštelėjau Viljamui į skruostą ir įsikibau į parankę. Praėjome pro Metą, skubantį Ninos kryptimi ir laikantį rankoje naują gėrimą. Jis džiugiai šyptelėjo, ir man niekaip nesisekė susieti jo draugiškumo su jos atšaurumu.

– Čia tik man taip pasirodė, – atsargiai ištarė Viljamas, – ar tu truputį perėjai į kovinę padėtį? Mano nuomone, kalbėti apie savo akcijas buvo kiek agresyvokas ėjimas.

– Šiek tiek kovingumo buvo, – pripažinau aš, sustodama prie turėklo, už verandos priedangos, po nuostabiu nakties dangumi. Priešais mus atsivėrę baseinai ir apšviestas sodas nusidriekė kaip spindinčių brangakmenių eilė. – Man ji nepatinka.

Jis suniurzgė ir prisitraukė mane artyn:

– Nekalbėk taip. Šiuo metu mane supa vien niurzgantys daktarai ir inžinieriai. Reikia, kad kas nors juos paliūliuotų, kitaip pasiūsiu ir visus atleisiu.

– Gerai, tik jau taip *nedaryk*, – griežtai paliepiu aš, o tada šyptelėjau pamačiusi, kaip skausmingai jis į mane pasižiūrėjo. – Pasistengsiu ją pamėgti, gerai? Elgsiuosi gražiau.

– Išsitrauk tą išleistuvių karalienės šypseną, – jau tylesniu balsu paragino jis. – Tik šįkart – be jokių nuodų.

– Cha, – piktai dėbtelėjau į jį. – Nedrįsk šitaip juokauti.

Ne vienerius metus stengiausi pabėgti nuo Mišion Velei vidurinėje mokykloje pasklidusio gando, kad aš pagardinau savo išleistuvių konkurenčių gėrimus laisvinamaisiais. Šis gandas pasiekė Viljamo ausis per dešimties metų mokyklos baigimo susitikimą: jis išsprūdo girtai Deinei Rodrigez, vienai iš suviduriavusių kandidačių, kuri mokykloje išgyveno pakylėjimą, o dabar pirkdavo maistą su nuolaidos kuponais, kai nereikėdavo vežioti savo trijų vaikų „Chrysler“ vienatūriu. Nusijuokiau ir apsikabinau Deiną tikėdamasi, kad Viljamas šiais gandais nepatikės ir juos pamirš. Tačiau taip neįvyko, o Deina sumokėjo už palaidą liežuvį netikėtu elektros gedimo sukeltu gaisru savo garaže, po kurio netrukus gavo laišką „Malonu ir vėl pasimatyti, tikiuosi, viskas einasi puikiai“ ant Vintorpu įmonės logotipu puošto popieriaus.

– Ar man iš tiesų reikia pasikalbėti su Dekeiteriais, ar tai tebuvo pretekstas išsisukti nuo bendravimo? – Jis pasistatė savo stiklą ant plataus akmeninio turėklo, o aš žiūrėjau, kaip naktinis vėjas šiauria jo žylančius juodus plaukus.

– Tai tebuvo pretekstas, bet vis tiek galime su jais pasikalbėti, dėl vaizdo, – pasisukau grįžti į vakarėlį, tačiau jis suėmė mano riešą ir trūktelėjo prie savęs.

– Pasilik čia, – suėmė mano veidą delnais ir iš viršaus pažvelgė į mane, tyrinėdamas veidą. – Esu su pačia gražiausia moterimi pasaulyje. Leisk pasidžiaugti šia akimirka.

Pasižiūrėjau jam į akis ir nusišypsojau:

– Galiu čia būti, kiek tik panorėsi. Tiesą sakant... – ėmiau kalbėti patyliukais, dirstelėjusi į vakarėlį. – Varom iš čia. Jei paskubėsime, dar spėsime į tą restoraną Stanforde, kur duoda tavo mėgstamo trupininio obuolių pyrago. O jei pasiseks... – prikandau apatinę lūpą. – Leisiu mašinoje mane pačiupinėti.